

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 lipca 2015 roku ok. godz. 14.55 na odcinku drogi D. – M. funkcjonariusze Policji pełniący służbę patrolową pojazdem marki O. (...) nr rej. (...), wyposażonym w wideorejestrator spostrzegli, że wyprzedza ich kierujący pojazdem marki B. o nr rej. (...) poruszający się z bardzo dużą prędkością. Funkcjonariusze Policji bezzwłocznie podjęli jazdę za tym pojazdem dokonując w tym czasie pomiaru jego prędkości, która wyniosła 143 km/h, podczas gdy prędkość dopuszczalna na tym odcinku drogi wynosiła 90 km/h.

W związku z powyższym funkcjonariusze zatrzymali do kontroli drogowej pojazd marki B. o nr rej. (...), którego kierującym był A. K. (1). W trakcie podjętej kontroli ujawnili także brak nalepki kontrolnej na przedniej szybie zatrzymanego pojazdu.

A. K. (1) odmówił przyjęcia mandatu karnego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie : częściowo wyjaśnień **obwinionego A. K. (1)** odczytanych na rozprawie w dniu 23.10.2015 roku z k. 12 w całości oraz k. 18-20 od słów „rejestracja prędkości” do końca pisma; zeznań świadka **M. R.** (k. 30-32); świadka **D. S.** (k. 32-33); ujawnionego bez odczytywania dokumentu z k. 5 – notatka urzędowa z dnia 23.07.2015 roku, zapisu z wideorejestratora na płycie CD-R – k. 8.

W trakcie przesłuchania w dniu 30 lipca 2015 roku A. K. (1) oświadczył, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Nadto, wskazał, iż korzysta z prawa do odmowy składania wyjaśnień podając, że ma zamiar złożyć wyjaśnienia przed Sądem.

W treści złożonego sprzeciwu od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 11 sierpnia 2015 roku, A. K. (1) podał, że rejestracja prędkości jego pojazdu nie była prawidłowa i nasuwa zasadnicze wątpliwości co do jej rzetelności. Obwiniony przyznał, że został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji na drodze krajowej nr (...) pomiędzy D. i M. z uwagi na zarzut przekroczenia prędkości. Wskazał, że prosił funkcjonariuszy o odtworzenie ewentualnego nagrania z wideorejestratora wskazującego, że jechał on przekraczając prędkość przez wymagany czas, to jednak nagrania takiego nie udostępniono mu. Podniósł, że podczas kontroli drogowej funkcjonariusze Policji nie wskazali, na jakiej podstawie oraz w jaki sposób i na jakim odcinku drogi dokonano pomiaru prędkości. A. K. (1) podał, że funkcjonariusze poinformowali go jedynie, że miało to miejsce na drodze o dopuszczalnej prędkości 90 km/h, gdzie poruszał się z prędkością 170-180 km/h. Podniósł, że wówczas kategorycznie zaprzeczał, aby mógł jechać z taką prędkością, zaś funkcjonariusze Policji w żaden sposób nie potwierdzili swych ustaleń. Nadto, A. K. (1) wskazał, że w dniu przesłuchania go w Komisariacie Policji zarzut przekroczenia prędkości dotyczył już jazdy z prędkością 143 km/h. Podał, że w jego ocenie ustalenia funkcjonariuszy Policji są dowolne, a przynajmniej wysoce nieprecyzyjne. Argumentował przy tym, że funkcjonariusze zdecydowali się na „pogoń” za jego pojazdem i wówczas dokonywali pomiaru prędkości, co oznacza, że musieli poruszać się z dużo większą prędkością niż sam A. K. (1).

W zakresie zaś braku naklejki kontrolnej na przedniej szybie pojazdu, A. K. (2) w treści sprzeciwu, że zamierzał wymienić przednią szybę swego pojazdu z uwagi na liczne zarysowania, toteż naklejki nie umieścił na tej szybie, co byłoby niecelowe. Podał, że po zwróceniu na ten fakt uwagi przez funkcjonariuszy Policji, bezzwłocznie umieścił naklejkę we właściwym miejscu na szybie pojazdu. Wskazał, że szkodliwość czynu, którego się dopuścił jest zatem rażąco nieznaczna, toteż umorzenie w tej części wydaje się uzasadnione.

Sprawa została **rozpoznana zaocznie** z uwagi na nieusprawiedliwioną nieobecność obwinionego (na termin wezwany prawidłowo).

Sąd zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu, wyjaśnienia obwinionego A. K. (1) zasługują na wiarę, jedynie w zakresie, w którym wskazywał on na fakty odnajdujące swe potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Podkreślić bowiem należy, iż obwiniony – co do zasady – nie kwestionował popełnienia zarzuconych mu czynów. Przyznał on, że w czasie przeprowadzania kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji, naklejki kontrolnej na przedniej szybie kierowanego pojazdu faktycznie nie posiadał. Podał, że zamierzał wymienić szybę z uwagi na zarysowania. Co do faktu przekroczenia prędkości w dniu 23 lipca 2015 roku około godz. 14:55, A. K. (1) sformułował swe zastrzeżenia i wątpliwości w zakresie pomiaru prędkości wideorejestratorem. Twierdził również, że nie okazano mu nagrania z wideorejestratora, stąd jego wątpliwości co do prawidłowości dokonanego pomiaru.

Obwiniony nie kwestionował tego, że w dniu 23 lipca 2015 roku ok. godz. 14:55 poruszał się swym pojazdem marki B. o nr rej. (...) drogą na odcinku D.-M., oraz że na tej właśnie drodze został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji, którzy przeprowadzili kontrolę drogową. Wiarygodne są również wyjaśnienia obwinionego, w których podał, że funkcjonariusze Policji zarzucili mu przekroczenie dopuszczalnej prędkości oraz że ujawnili w trakcie kontroli brak naklejki kontrolnej na przedniej szybie tegoż samochodu. Sąd uznał również za zgodne z prawdą pisemne wyjaśnienia, w których obwiniony podał, że podczas przeprowadzanej przez funkcjonariuszy kontroli, posiadał przy sobie naklejkę kontrolną i w obecności funkcjonariuszy umieścił ją we właściwym miejscu na szybie.

W dalszej części swoich wyjaśnień, A. K. (1) – w ocenie Sądu – zmierza do zminimalizowania czy wręcz uniknięcia odpowiedzialności w tymże postępowaniu z tytułu zarzuconych mu czynów. Jako bezpodstawne jawią się bowiem twierdzenia A. K. (1), iż pomiar dokonany przez funkcjonariuszy Policji przy użyciu wideorejestratora był wykonany w sposób nieprawidłowy i nierzetelny.

Twierdzenia te - w ocenie Sądu - są bezpodstawne w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym dowodu z zeznań świadków. Natomiast twierdzenia obwinionego, iż naklejkę kontrolną posiadał przy sobie i w trakcie kontroli drogowej w obecności funkcjonariuszy Policji umieścił ją we właściwym miejscu na szybie pojazdu, są raczej bezprzedmiotowe. W ocenie Sądu czynność ta – choć potwierdzona treścią zeznań samych funkcjonariuszy – to jednak nie wpływa na ocenę postępowania obwinionego (w zakresie objętym wnioskiem o ukaranie), który aż do chwili przeprowadzenia przedmiotowej kontroli drogowej, nie dopełnił ciężącego nań obowiązku umieszczenia naklejki kontrolnej na przedniej szybie pojazdu.

Zeznania w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji M. R. oraz D. S. (przeprowadzających kontrolę drogową co do A. K. (1)), z uwagi na ich konsekwencję, zbieżność oraz spójność, Sąd orzekający w sprawie, uznając za dowód w pełni wiarygodny uczynił za podstawę ustaleń stanu faktycznego. Wskazać należy przy tym, że świadkowie opisali szczegółowo przebieg zdarzeń z udziałem obwinionego w dniu 23 lipca 2015 roku, w szczególności okoliczności ujawnienia przekroczenia prędkości przez A. K. (1), dokonania pomiaru prędkości z jaką poruszał się kierowany przez niego pojazd, jak również fakt zatrzymania go i przeprowadzenia w stosunku do niego kontroli drogowej, aż wreszcie ujawnienia braku naklejki kontrolnej na przedniej szybie kierowanego przez niego pojazdu.

Jeśli chodzi o - stanowczo kwestionowany przez obwinionego - fakt przebiegu i techniki wykonywania samej czynności pomiaru prędkości, podnieść należy, iż przesłuchiwany w charakterze świadka **M. R.** potwierdził, że pomiar prędkości został wykonany urządzeniem radarowym zamontowanym w pojeździe, które działa na zasadzie fal D. i odbija wiązkę od pojazdu i elementów stałych. Podał, że urządzenie to wskazuje prędkość, z jaką porusza się sam radiowóz oraz prędkość pojazdu poprzedzającego go. Wskazał, że zapis rejestratora został okazany A. K. (1), który nie kwestionował przekroczenia prędkości oświadczając, że spieszy się (odmiennie w tym zakresie twierdził obwiniony). Świadek potwierdził nadto fakt, iż naklejkę kontrolną A. K. (1) posiadał w schowku samochodu i nakleił ją na szybie czołowej samochodu podczas kontroli. Wyjaśniając technikę dokonania wówczas pomiaru prędkości świadek podał, że pomiar jest dokonywany poprzez naciśnięcie przycisku lub automatyczne ustawienie radaru, który wysyła impuls. Zeznając świadek wskazał, że konieczne jest duże zbliżenie się radiowozu do pojazdu, którego prędkość jest mierzona, aby

takiego pomiaru dokonać, co też uczyniono. Wskazał, że urządzenie rejestrujące ustawione było na opcję radar, toteż jedynym warunkiem wykonywania pomiaru jest poruszanie się z inną prędkością niż pojazd „mierzony”.

Wskazać należy również, iż po odtworzeniu zapisu z płyty złożonej na k. 8 akt sprawy świadek wyjaśnił, że na trzecim pliku zmierzona jest prędkość **143 km/h** w momencie zwalniania przez obwinionego.

Świadek **D. S.** w treści złożonych na rozprawie w dniu 23 października 2015 roku zeznań potwierdził, że brał udział w przeprowadzanej kontroli drogowej co do kierującego, którym okazał się A. K. (1). Z uwagi na nagminność tego rodzaju czynności świadek nie pamiętał jednak szczegółów dokonywanych wówczas czynności. Potwierdził jednak fakt, iż poza przekroczeniem dozwolonej prędkości, podczas tej kontroli ujawniono brak naklejki kontrolnej na szybie przedniej pojazdu.

W ocenie Sądu, zeznania świadków M. R. oraz D. S. w pełni zasługują na wiarę, są spójne i logiczne. Wprawdzie ze względu na znaczny upływ czasu, a także nagminność tego typu interwencji świadkowie nie pamiętali wszystkich szczegółów zdarzenia, ani towarzyszących jemu okoliczności, to jednak zdaniem Sądu, zeznania te są wiarygodne, zgodne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i jako takie stanowią pewne źródło dowodowe. Zdaniem Sądu, brak podstaw by odmówić wiary zeznaniom tych świadków. Funkcjonariusze nie znali wcześniej obwinionego, a ich zeznania dotyczą jedynie wykonywanych przez nich czynności służbowych. Z tego też powodu należy uznać, że nie mieli oni żadnego racjonalnego powodu, by świadczyć na jego niekorzyść. Podnieść przy tym trzeba, że funkcjonariusz M. R. zeznając przed Sądem szczegółowo opisał zasadę działania urządzenia rejestrującego prędkość pojazdów zastosowanego podczas przedmiotowej kontroli obwinionego. Wskazał na podstawowe zasady obsługi tegoż urządzenia oraz sposób postępowania w przypadku dokonywania pomiaru. Zaznaczyć należy, iż obaj świadkowie są wieloletnimi już funkcjonariuszami Policji, którzy zostali odpowiednio przeszkoleni w zakresie dokonywania czynności związanych z korzystaniem wideorejestratorów.

Znajdujący się w aktach sprawy zapis nagrania wideorejestratora na płycie CD, przedstawiający wykroczenie popełnione przez A. K. (1) w dniu 23.07.2015 roku został odtworzony podczas rozprawy w dniu 23.10.2015 roku. Potwierdza on fakt oraz okoliczności popełnienia przez obwinionego czynu z art. 92a k.w.

Sąd uznał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło poczynić bezsporne i nie budzące wątpliwości ustalenia, co do popełnienia przez obwinionego A. K. (1) zarzuconych mu we wniosku o ukaranie czynów.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinionego A. K. (1) za winnego tego, że:

1. w dniu 23 lipca 2015r. około godziny 14:55 na odcinku D.-M. drogi krajowej nr K-6 kierując samochodem m-ki B. (...) o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jadąc z prędkością 143 km/h, nie stosując się do ograniczenia prędkości 90 km/h, tj. popełnienia wykroczenia z art. 92a kw;
2. w czasie i miejscu jak wyżej kierował wskazanym samochodem pomimo braku dopuszczenia pojazdu do ruchu, tj. popełnienia wykroczenia z art. 94 § 2 kw

Przechodząc do rozważań dotyczących **kwalifikacji prawnej czynów** przypisanych obwinionemu należy zauważyć, że odpowiedzialności z art. 92 a k.w. podlega ten, ***kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym.***

Mając na uwadze powyższe oraz uprzednio poczynione rozważania, Sąd nie miał wątpliwości, że A. K. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 92a k.w. polegającego na tym, iż w dniu 23 lipca 2015r. około godziny 14:55 na odcinku D.-M. drogi krajowej nr K-6 kierując samochodem m-ki B. (...) o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jadąc z prędkością 143 km/h, nie stosując się do ograniczenia prędkości 90 km/h.

W ocenie Sądu w świetle ujawnionych w toku postępowania dowodów prawidłowość pomiaru prędkości dokonanego przez funkcjonariuszy Policji, nie budzi wątpliwości.

Odnosząc natomiast rozważania do drugiego z zarzucanych obwinionemu czynów tj. z art. 94 § 2 k.w., wskazać należy, że jak stanowi przepis art. 94 § 1 i § 2 k.w., kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd, nie mając do tego uprawnienia, podlega karze grzywny. Tej samej karze podlega, **кто prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd pomimo braku dopuszczenia pojazdu do ruchu.**

Z art. 71 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym (p.r.d.) wynika, że pojazdy, które podlegają rejestracji, są dopuszczone do ruchu, jeżeli odpowiadają warunkom określonym w art. 66 p.r.d. oraz są zarejestrowane i zaopatrzone w zalegalizowane tablice (tablicę) rejestracyjne, a w przypadku pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli, w nalepkę kontrolną. **Z przepisu tego można wysnuć wniosek, że pojazd niezaopatrzony w tablice rejestracyjne lub taki, na którym nie umieszczono nalepki, jest pojazdem niedopuszczonym do ruchu.** Do takiego wniosku prowadzi wykładnia tego przepisu. Potwierdza ją treść art. 73 ust. 1 p.r.d., w myśl którego rejestracji pojazdu dokonuje na wniosek właściciela starosta, wydając dowód rejestracyjny i zalegalizowane tablice (tablicę) rejestracyjne oraz nalepkę kontrolną, jeżeli jest wymagana. (Ryszard A. Stefański; Komentarz do art. 94 Kodeksu wykroczeń [w] Wykroczenia drogowe. Komentarz; Zakamycze 2005; s. 464)

Sąd ustalił, że stopień zawinienia obwinionego, działającego umyślnie, jest wysoki. A. K. (1) miał pełną świadomość bezprawności swojego zachowania. Sąd nie dopatrył się przy tym żadnych okoliczności wyłączających stopień zawinienia w tym konkretnym wypadku.

Przystępując do wymiaru kary Sąd miał na uwadze dyrektywy zawarte w art. 33 k.w. i wziął pod uwagę całokształt okoliczności w stosunku do obwinionego.

Zgodnie z art. 33 § 1 k.w. organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

Jako okoliczność obciążającą Sąd przyjął znaczne przekroczenie prędkości przez obwinionego. Na jego korzyść natomiast przemawiał jedynie fakt, że pomimo przekroczenia prędkości obwiniony nie spowodował konkretnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Co do drugiego czynu, to stwierdzić należy, że z pełną świadomością obwiniony nie dopełnił obowiązku umieszczenia naklejki na szybie samochodu, mimo, że miał on ją przy sobie.

Dlatego też Sąd wymierzył obwinionemu łączną karę za obydwa czyny (art. 9 § 2 kw) w wysokości **500 złotych grzywny**. Sąd uznał, iż kara taka jest wystarczająca i adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienia obwinionego. Wymierzona kara - w ocenie Sądu - osiągnie pokładane w niej cele w zakresie oddziaływania społecznego oraz wpłynie zapobiegawczo i wychowawczo na obwinionego – zwłaszcza nakaże mu w przyszłości zwrócić większą uwagę na konieczność przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a przede wszystkim znaków ograniczających prędkość, jak też kardynalnych zasad i obowiązków wynikających z ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wymierzona kara jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia obwinionego. Dodać przy tym należy, że wymierzenie kary grzywny w podanej wyżej wysokości uzasadniały warunki osobiste i rodzinne obwinionego oraz jego warunki majątkowe. Obwiniony pracuje zarobkowo, prowadząc własną działalność gospodarczą, deklaruje stały dochód.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw oraz art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.). Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania (§ 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz.U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269) oraz wymierzył mu opłatę w wysokości 50 złotych. Zasadą w postępowaniu w sprawach o wykroczenia jest ponoszenie przez ukaranych za popełnienie wykroczeń kosztów

postępowania. Tym samym zgodnie z zasadami postępowania w sprawach o wykroczenia należało ukaranego obciążyć kosztami postępowania – wydatkami oraz opłatą.

Sędzia Sądu Rejonowego